

A 17. század második felében széles körben elterjedt magyarországi református imádságoskönyvek többes szám első személyű könyörgéseinek rendszeres olvasása, újramondása, éneklése a közösséggel való grammatikai és pragmatikai azonosulás lehetőségét teremthette meg az imákat magánosan, liturgiai vagy paraliturgiai alkalmakkor használók számára. A monográfia azt vizsgálja, hogy a siralmas és bűnbánó imák milyen (nemzeti, felekezeti és regionális összefüggésben értelmezhető) önszemléleti mintákat jeleníthettek meg az eltérő politikai, vallási és regionális kontextusokban: az 1650–60-as évek lengyel-, tatár- és törökdúlásai idején, valamint a gyászévtizedben (1670–80-as évek).

Az imádságoskönyvek, továbbá más prózai és verses imák alapos filológiai és kiadástörténeti, valamint grammatikai és retorikai elemzései olvashatók e kötetben. Ezek egyrészt azt tárják fel, hogy az összetett bibliai tropológiát alkalmazó szövegek miként buzdították az imahasználókat siralomra és bűnbánatra. Másrészt azzal foglalkoznak, hogy maguk az imádságoskönyvek, valamint a korabeli ima-elméleti munkák milyen tudatossággal és fogalmi pontossággal rendszerezték a sírást mint lamentációs és penitenciás imádságot.

ISBN 978 963 318 275 8

9 789633 182758